

számunkra Isten Igéjét. Itt is igaz: aki nem becsüli a múltat, nem érdemli meg a jövőt. De áldjuk Istent azokért is, akik először adtak kezünkbe Bibliát, zsoltárt, aki először vezetett kézenfogva templomba, aki először mutatott rá a nekünk szóló kegyelemre!

De feltétlenül emlékeznünk kell arra is, hogy mi kinek adtuk, adjuk tovább, kinek a számára "biztosítjuk" a Jézus beszédét?! A felnőtt egyházi nemzedék nagy felelőssége, hogy "áthagyományozza" a következő nemzedéknek az egyszerű, tiszta evangéliumi hitet. Ez bizony mindenképpen élet-halál kérdésünk nekünk.

Nagy vigasztalás és bátorítás számunkra^a 4. vers, mely arról szól, hogy Isten nem hagyja magára az övéit ebben a szolgálatban, hanem "mintegy ünnepélyes aláírással, csodákkal" /Kálvin/ is igazolja őket minden időben! Ma is. Mert "a teremtésben, a gondviselésben és a megváltás művében annyi a csoda, mint az óceánban az élőlény." /Spurgeon/ Ámen.